

הרב אברהם אוהיון

מָרָן הַרְאֵשׁוֹן לְצִיּוֹן

עשרים וחמשה ספורים
ממסכת חיי המלאכה של הגאון הגדול

הראשון לציון
מרן רבנו יצחק יוסף שליט"א

תָּכֵן עֲנִינִים

- 8.....מחצית השעה בכל יום!
- 10....."ילקוט יוסף" בכל העולם
- 12....."ביע אמר" בהשאלה מרבה של נתיבות
- 14.....מדוע סרב מרן שהמחברות ידפסו בסטנסיל?
- 16.....אצל הרב אלשיב
- 18....."פל הזכיות - הרוחניות - שמורות"
- 20.....השעור מהרב נויברט
- 22.....כך שכנע הרב אויערבך
- 24.....ארבעים שעורים חדשים בשבועים
- 26.....השעור של ליל שבת
- 28....."שבת ויבכיתי עליו שעה ארפה"
- 30.....חצי שעה שהשיבה בחור לדרך הישר
- 32....."משמרת תיים" בטקס העברת השגרירות
- 34.....תורתו מרצת עליו
- 36....."אני מפחד, ירא ורועד, פן תקנס בי גאונה"
- 38.....שלושים וחמשה בנים יחידים
- 40.....מדוע שבק הפנוע תיים?
- 42.....הברכה שהביאה את הבן
- 44....."איני יכול להמשיך ללמד כף!"
- 46....."קח את הצעיף שלי"
- 48....."ברוך שחלק מחכמתו"
- 50....."לא ידעתי שהוא כזה גדול!"
- 52....."הזהרו בגחלתן..."
- 54.....מדוע לא נפקד האברהם בכרי בטן?
- 56.....אחרי חמש עשרה שנה!

עריכת לשון:
שאל עובדיה פתיה

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

ציורים:
שרה קונופניצקי

עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוהיון

כל הזכויות שמורות ©
להוצאת יפה נוף, פוזן

נדפס בישראל תשפ"ב
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא

Printed in Israel

חדש!

החנות הוירטואלית
הגדולה בעולם!

ניתן להשיג את כל ספרי
הרב אברהם אוהיון
וכן כל סוגי הספרים בעולם
לציבור הדתי

במל: 050-4164-500
באתר: ohayon-books.co.il

*למחבר אין כל קשר לאתר

הקדמה

בשנת תשי"ב זרח האור בביתם של הגאון הגדול, מרן רבנו עובדיה יוסף ורעייתו הרבנית מרגלית.

בן נולד להם, וימרא שמו: **יצחק**. יצחק היה בנם הששי של מרן והרבנית, וכבר משחר קטנותו נפרו בו פשרונותיו הברוכים, כמו גם אהבתו העצומה לתורה ולכל דבר שבקדושה.

את ימי ילדותו עשה יצחק הקטן בתלמוד התורה של החנוכה העצמאי בעיר יבנה, ועוד קדם הגיעו לגיל מצוות, בהיותו אף בן שתיים עשרה שנה, נשלח לירושלים, ללמוד בישיבת "פורת יוסף" בקטמון.

הבחור הצעיר כבש את לבם של ראשי הישיבה ורבניה בהתמדתו העצומה. פאשר למד תורה בשמחה לא יכול היה איש להפריעו ולהסיח את דעתו.

בהגיעו לגיל שש עשרה עבר ר' יצחק ללמוד בישיבת "הנגב", בראשותו של הגאון הגדול רבי יששכר מאיר זצ"ל, שם נודעה לו חפה ותרה מצד ראש הישיבה.

שם, בישיבת "הנגב", חבר רבי יצחק את הפרק הראשון של יצירתו הפזמלית **"ילקוט יוסף"**, וברב עונותו נמנע מלחתם את שמו עליו...

לאחר מכן עבר יצחק לישיבת "חברון" שבירושלים, וגם שם יצא שמו פאחד מבחירי הישיבה, סיני ועומר הרים, מתמיד מפלא וסקדן עצום.

בהיותו בירושלים זכה רבי יצחק, עוד בהיותו בחור, ליחס

נדיר של קרבה מצד הגאון הגדול רבי בצלאל זולטי, מגדולי גאוני ירושלים.

פאמור, בן תשע עשרה בלבד היה רבי יצחק פאשר הוציא לאור את הפרק הראשון של ה"ילקוט יוסף", בעידודו של אביו, מרן רבנו עובדיה יוסף. ובשנים הבאות, לאחר נשואיו, המשיך רבי יצחק לעמל על חבור הפרקים הבאים.

בין השנים תשל"ד לתשמ"ה, עמל רבי יצחק על הפרק הנוסף, וזה ראיה אור בשנת תשמ"ה, ומאז יצאו לאור עוד עשרות פרקים מיצירת המופת הנחשבת לסמכות ההלכתית ברבבות בתי מדרש בישראל, פארץ ובעולם.

בשנת תשל"ג, עם הפרו של אביו, הגאון הגדול מרן רבנו עובדיה יוסף לכהנה ה"ראשון לציון", הקים רבי יצחק ביחד עם אביו את "בית המדרש להקשרת רבנים ודיינים" - חזון עובדיה.

רבי יצחק הלך ונתעלה במעלות ההוראה. בשנת תשל"ה, בהיותו בן עשרים ושלש בלבד, כבר פהו פרבם של כמה מושבים בסביבות ירושלים. בני המושבים "בר גינרא", "נס הרים" ו"מטע", ראו בו את רבם המובהק, ונוכחותו הקבועה מדי שבוע במקומם, במסירת פמה שעורים, פבשה את לבם.

פבו נאמן לדרפו של אביו, דרך האחריות כלפי פלל ישראל, הקרובים והרחוקים, נהג רבי יצחק יוסף לכתת רגליו, בהיותו אברך צעיר, בבתי ספר ממלכתיים, ולהאיר שם את אור הנהגות.

בשנת תשמ"ס, בהיותו בן עשרים ושמונה בלבד, הסמוך לרבנות על ידי אביו, שפכה פרב הראשי לישראל,

ועל ידי הגאון רבי שלום משאש, שפכה פרבה הראשי של ירושלים. שנים ספורות חלפו עד שנתעטר בתעודת כשר לכהן פרב עיר.

אולם מעינות החכמה של הגאון הגדול רבי יצחק יוסף לא באו לידי בטוי רק בתחום ההלכה. בשנת תשנ"ב הקים, בהוראת אביו הגדול, את ישיבת "חזון עובדיה", ובמהלך השנים זכה והעמיד אלפי תלמידים מתפתח ידו.

השנים חלפו ושמו של הגאון הגדול רבי יצחק יוסף כבר יצא לשם ולתהלה בכל הארץ, פאחד מגאוני הדור ופוסקיו.

ברור היה, כי הוא עשוי להמשיך את דרכו של אביו, מרן רבנו עובדיה יוסף, בהנהגת העם לאור ההלכה החרופה.

ואכן בתקופת חליו של מרן רבנו עובדיה יוסף, כבר מלא בנו הגדול את מקומו בתפלות ובמסירת שעורים, בבית הפנסת שבשכונת הר נוף, ובבית הפנסת "היזדים", בפשעור הקבוע שנקסר שם על ידו והעבר דרך הלונן, מדי מוצאי שבת.

ובשלהי שנת תשע"ג הטיל מרן רבנו עובדיה יוסף את כל פבד משקלו על מנת להביא לבחירתו של בנו, הגאון רבי יצחק יוסף, לכהנה הראשון לציון והרב הראשי לישראל, וזאת, על אף היותו כבן תשעים ושלש, חולה ותשוש, פפחדשים האחרונים לחייו.

מלחמתו של מרן רבנו עובדיה יוסף לטובת בחירתו של בנו, אשר צלחה והביאה לכהנה של בנו פראשון לציון, רק חידדה את האבדה, כי הגאון הגדול רבי יצחק יוסף הוא ממשיך דרכו של אביו.

שלוש שנים מאחר יותר מנה הגאון רבי יצחק יוסף גם לנשיא ישיבת "פורת יוסף".

וכך בכהנתו פראשון לציון וכרב הראשי לישראל פרושה מצידתו הגדולה והרחבה בכל קצוות תבל, כמגדלור של תורה ויראה, של הלכה צרופה, פת דהתרא והורקמא דמלפא.

מספריו הרבים: **"ילקוט יוסף"**, ספרי הלכה על סדר השלחן ערוך, 41 פרקים. **"קצור שלחן ערוך - ילקוט יוסף"**. **"אוצר דינים לאשה ולבת"** - ספר הלכות ומנהגים לבנות ישראל. **"אסור והתר"** - הלכות דם ומליחה, פשר בחלב ועוד. **"דיני חנוכה קטן ובר מצוה"** - הלכות ודינים מפל חלקי השלחן ערוך. **"השביעית והלכותיה"**. **"פבוד אב ואם"** - קצור הלכות ודיני פבוד הורים וכבוד רבו ותלמיד חכם. **"פסקי הלכה בהלכות נדה"** - פסקים שקבצו מספרי אביו. **"אגרת לבני תורה"** - הנחיות למוד עבוד תלמידי ישיבה. **"עיו יצחק"** - פללי ההוראה בשלושה פרקים עצומים בהקפם ובתקנם. **"שלחן המערכת"** - מערכות דינים ומנהגים לפי סדר הא"ב. ועוד עשרות ספרים, בכל תחומי ההלכה.

הי רצון שנופה ללמוד מדרכיו ולילה בארחותיו, להתגדל לאורה של תורה ולהתחמם באש ההלכה החרופה.

סיון התשל"ט

אלכרח מלח

מַחְצִית הַשָּׁעָה בְּכָל יוֹם!

שָׁנִים הַרְאִשׁוֹנוֹת לְהוֹצָאת סִדְרַת "יִלְקוּט יוֹסֵף", בְּתַקּוּפָה שְׁבַּה עֶסֶק הָרַב יִצְחָק בְּחַבּוּר עֵשְׂרֵת הַפְּרָכִים הַרְאִשׁוֹנִים וּבִכְתִּיבָתָם, לֹא אָבָה הָרַב יִצְחָק לְהִסְתַּמֵּךְ עַל עֲצוּמוֹ. הוּא הָיָה צָעִיר לְיָמָיו, וְעַיִן הָיָה רְצוּנוֹ כִּי אָבִיו הַגָּדוֹל, מֶרֶן רַבְנֵי עוֹבְדֵי ה' יוֹסֵף, יַעֲבֹר עִמּוֹ בְּעֵינָיו עַל כְּתָבָיו, מְלָה בְּמִלָּה מִמָּשׁ, וַיַּגִּיחַ אֶת הַגְּהוּתוֹ.

מִשׁוּם כֶּף בְּקֶשׁ הָרַב יִצְחָק מֵאָבִיו לְהַקְדִּישׁ לוֹ פֶּרֶק זְמַן מִדֵּי יוֹם, כְּדֵי לַעֲבֹר יַחַד עִמּוֹ עַל הַכְּתָבִים. וְאוּלָּם, סִדְר יוֹמוֹ שֶׁל מֶרֶן הָיָה עֲמוּס לְעֵינָהּ. חוּץ מִפְּמָה שְׁעוֹת מְנוּחָה הוּא לָמַד בְּכָל שְׁעוֹת הַיְּמִמָּה כְּמַעֲט, לְפִי סֵדֶר קָבוּעַ וְיָדוּעַ מֵרֵאשִׁית.

בְּסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר נִמְצָא הַזְּמַן הַפְּנוּי, מַחְצִית הַשָּׁעָה בְּכָל יוֹם, בֵּין הַשָּׁעָה עֶשֶׂר לַשָּׁעָה עֶשְׂרִי וְחֻצֵי בְּעָרָב. וְכֹה, בְּכָל לַיְלָה, עִם סִיּוּם לְמִוּדָיו בְּכוֹלֵל עָרָב, הָיָה הָרַב יִצְחָק עוֹלָה עַל מוֹנִית וּמְמַהֵר לְבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו. בַּשָּׁעָה עֶשֶׂר בְּדִיּוֹק הָיָה מְתַיַּצֵּב בְּחֶדְרוֹ הָעֲמוּס סְפָרִים לְעֵינָהּ, פְּתָבִיו בְּיָדוֹ הָאֲחֻת וְעִטּוֹ בְּיָדוֹ הַשְּׂנִיָּה, וְהוּא מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְמִלְאכָה.

עוֹד קֹדֶם לָכֵן, בַּשָּׁעוֹת אַחֵר הַצְּהַרִים, הָיָה מְתַאַרְגֵּן עִם שְׁנֵי הָעֵתָקִים מְצַלְמִים שֶׁל פֶּתַח יְדוֹ, עֵתָק אֶחָד לוֹ וְעֵתָק אֶחָד לְאָבִיו הַגָּדוֹל. וְכֹה הָיוּ הַשָּׁנִים עוֹבְרִים עַל הַכְּתָבִים, כְּשֶׁמֶרֶן מַעִיר אֶת הָעֵרוּתוֹ עַל הָעֵתָק שֶׁבְּיָדוֹ, וְהָרַב יִצְחָק מְתַקֵּן אֶת הַתְּקוּנִים בְּעֵתָק שֶׁבְּיָדוֹ.

עַיִן הָיָה רְצוּנוֹ שֶׁל הָרַב יִצְחָק לְהַמְשִׁיךְ בְּמִלְאכָה עוֹד וְעוֹד, אָבֵל סִדְרָיו שֶׁל הָרַב הָיוּ קָבוּעִים. בַּשָּׁעָה עֶשֶׂר וְחֻצֵי בְּדִיּוֹק הָיָה מְנִיחַ אֶת הַכְּתָב מִיָּדוֹ וְאוֹמֵר: "זֶהוּ! עַד פֶּאֶן לְהַיּוֹם! יֵשׁ לִי פְּסָקִים שְׁעֵלִי לְכָתֵב וְיִתְשׁוּבוֹת שְׁעֵלִי לְסִיּוּם!"

הַרְבֵּינִית מְרַגְלִית, שֶׁרָאֲתָה בְּצַעְרוֹ שֶׁל בְּנָהּ, חֲשָׁבָה מַחְשְׁבוֹת כִּי צַד תּוֹכֵל לְהַאַרִיף אֶת זְמַן הַלְמוּד הַמְשֻׁתָּף, וְבִיּוֹם מִן הַיָּמִים עָלָה רַעֲיוֹן בְּלִבָּהּ. בַּשָּׁעָה עֶשֶׂר וְחֻצֵי בְּדִיּוֹק הַתִּצְבָּה בְּחֶדֶר הַלְמוּד עִם כּוֹס תֵּה רוֹתֵחַ בְּיָדָהּ.

הִיא הִגִּישָׁה אֶת הַכּוֹס לְבְנָהּ, וְכֹאשֶׁר בְּקֶשׁ מֶרֶן לְסִיּוּם אֶת הַלְמוּד, הִעִירָה: "אָבֵל יִצְחָק עוֹד לֹא שָׁתָה אֶת הַתֵּה שְׁלוֹ, וְהוּא רוֹתֵחַ!"

וְכֹה נִמְשָׁךְ הַלְמוּד הַמְשֻׁתָּף עוֹד חֲמֵשׁ דְּקוֹת יְקָרוֹת מִפּוֹ, עַד שֶׁהָרַב יִצְחָק סִיּוּם לְלַגֵּם אֶת כּוֹס הַתֵּה. וְאוּלָּם לְמַחְרָת, אַךְ נִכְנַס הָרַב יִצְחָק אֶל הַבַּיִת, פָּנָה מֶרֶן לְרַעֲיוֹתָיו וְאוֹמֵר לָהּ: "אִם בְּרַצוֹנָה לְהַכִּיִן לְיִצְחָק כּוֹס תֵּה, עֲשֵׂי זֹאת עַכְשָׁיו, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִצְטָרֵף לְהִתְעַכֵּב פֶּאֶן אַחֲרָי עֶשֶׂר וְחֻצֵי..."